

50e trofeu Abelard Trenzano

Club Ciclista GER

Introducció

Soc la Núria Trezano Camps, neta d'en Joan Cristóbal Trezano i la Núria Martí. Primer de tot, donar les gràcies a totes les persones que han ajudat a poder reescriure tots aquests records viscuts des d'abans de l'any 40 fins a dia d'avui.

Escriure aquest text no ha estat gens fàcil. Veure les persones com t'expliquen les experiències viscudes d'aquella època i tu, que has nascut en un moment on tot és tan diferent! intentes posar-te en el seu lloc per poder transmetre el text amb les mateixes emocions amb què t'ho expliquen, però creieu-me, és molt més delicat del que sembla!

*Cursa de l'any 1962,
l'Abelard arribant a
Canyelles.*

D'esquerra a dreta trobem en Joan Cristòbal Trenzano, l'Abelard Trenzano i en Josep Maria Trenzano. Era el 14 d'agost de 1960, després de guanyar el Campionat de Catalunya a Vallmoll.

Asseguda al xamfrà de casa els avis, a les Parellades, escoltant l'avi Joan recordant com ha estat la seva vida des del dia que va néixer i la història del seu germà petit, l'Abelard, puc veure que aquella família amb set fills i en temps de guerra i postguerra, ho van passar molt i molt malament.

El seu germà, en Josep Maria Trenzano, m'ajuda molt a poder situar-me en el difícil dia a dia en què vivien, fins i tot per poder tenir el berenar al sortir de l'escola quan només tenien 8 anys. Els miro als ulls mentre m'expliquen la vida, des de ben petits fins a la mort del seu germà, l'Abelardet, que així era com li deia la seva mare, l'Antònia. En la brillantor dels ulls, puc veure el patiment d'aquell campionat d'Espanya en què, al mig de la carretera i de la manera menys esperada, van perdre el seu germà.

Llegint les cartes que l'Abelard escrivia al Josep Maria, quan estava fent la mili, on li explicava les curses que estava fent per Espanya; llegint els textos d'en Ramon Mitjans, d'en Pere Carbonell a les separates dels anys 70 on naraven les qualitats de l'Abelard com a persona i com a ciclista; escoltant en Joan Pascual explicar-me la cursa de Vallmoll, on la meitat del poble es va desplaçar amb pancartes per poder veure al "caballo loco" i donar-li suport i la posterior arribada a la Plaça Marcer amb el trofeu aconseguit... tanco els ulls i intento posar-me a la pell de tots ells per escriure el text amb tota la delicadesa que em sigui possible, però tot i així no serà el mateix que tot el que han arribat a viure.

Carrera Esportiva

L'Abelard Trenzano va néixer l'1 d'abril del 1943 a les Parellades de Sant Pere de Ribes. Fill de l'Abelard i l'Antònia i germà d'en Josep, el Joan, l'Amparo, la Regina, la Roser i en Josep Maria. Eren una família humil i de pocs recursos, com moltes altres en aquella època. El pare va morir quan l'Abelard tenia només cinc anys i la mare treballava netejant cases, l'Hospital, les Monges, etc.

Quan només tenia 8 anys, va començar a treballar de pastor al mateix poble per tal de poder-se guanyar el berenar al sortir de l'escola. Quan tocaven les cinc de la tarda, ell sabia que si anava a Can Toni del Forn a ajudar amb el ramat de cabres podria tenir un berenar com cal.

Uns anys més tard, va marxar amb el seu germà Josep Maria cap a Barcelona a treballar en una bodega. De Barcelona, va tornar cap a la Vilanoveta per fer feines en una granja. Aquí va començar l'afició per la bicicleta, ja que era el seu transport per poder anar a treballar. Era una bicicleta molt senzilla, i amb el pinyó fix. Però la granja exigia una dedicació de moltes hores i tenia poc temps per entrenar, i va decidir tornar a canviar de feina, i endinsar-se en el món de la construcció a Sitges. Allà van començar les carreres, podia entrenar a les tardes i fins i tot els caps de setmana. Amb 16 anys (1959) va aconseguir treure's la llicència per poder competir i aleshores va ser quan es va comprar la *Cinelli*, una bicicleta que encara a dia d'avui tenim a la família.

Va iniciar la carrera esportiva a la categoria juvenil amb l'equip Penya Ciclista Maricel de Sitges, on ràpidament es van veure les seves habilitats, que feien que destaqués en la majoria de les competicions en què participava. El C.C Cornellà, va ser el seu següent equip i amb el qual va aconseguir els seus millors èxits. Cal recordar que l'amic Coma, president en aquell moment de l'equip C.C Cornellà, li deia "el caballo loco", ja que quan es desbocava, no hi

La llicència federativa en la categoria juvenil de l'any 1959.

havia cap rival capaç de frenar-lo. Va arribar a proclamar-se campió de Catalunya de la categoria. Aquesta va ser una de les carreres més importants, i molts aficionats ribetans van anar fins a Vallmoll (Tarragona) per poder veure'l. Era el 14 d'agost de 1960, mentre esperaven allà, preguntaven als corredors qui guanyaria la cursa, aquests els contestaven "el caballo loco" i així va ser. De tornada a Ribes, tot el poble l'esperava per poder celebrar aquella victòria davant del Quo Vadis, amb pancartes i cridant. Va ser un dia de celebració que encara avui el recorden com si fos ahir.

14 d'agost de 1960 a la plaça Marcer, celebrant la gran victòria del Campionat de Catalunya de Vallmoll.

Amb motiu d'aquesta gran victòria, es van organitzar a Ribes dues carreres amb la seva participació. El circuit va ser el tradicional d'aleshores: Ribes – Vilanova – Canyelles – Ribes. La cursa finalitzava al Carrer del Pi on ara està ubicada l'entitat cultural i esportiva Ger.

En el seu pas per la categoria de principiants, les seves actuacions van continuar estant al mateix nivell: 1r lloc en el Campionat de Catalunya de Fons de Carretera, 1r lloc en el Campionat de Barcelona de Muntanya, 2n en el Campionat de Catalunya de Muntanya, i va obtenir un tercer lloc en el Campionat d'Espanya de Fons de Carretera, celebrat a Girona.

El 1961, la seva mare va morir. L'Abelardet, que així era com ella li deia, es va iniciar en la categoria amateur, pas previ a la professionalitat. Aquí van començar les carreres més fortes i va iniciar l'etapa amb l'equip de G.E SEAT. També va participar a la Volta a Navarra amb el Club Ciclista FAEMA. Va participar en el Cinturó Ciclista de Catalunya, Gran Premi d'Òdena, entre altres

moltes carreres d'importància, i hi va deixar en totes constància de les seves qualitats, destacant sempre per la seva combativitat i esperit de lluita.

L'últim equip amb el qual va córrer va ser el P.C. Ateneu de Vilaseca. El 7 de juliol de 1963 va participar al Campionat d'Espanya de Muntanya per a amateurs, carrera que es disputava a Molins de Rei on ell tenia posades unes grans il·lusions per oferir, al seu equip i al seu poble, la victòria. En el tram de l'Arrabassada, entre Barcelona i Sant Cugat del Vallès, van xocar diversos ciclistes contra un motorista que circulava en direcció contrària. Els ocupants de la motocicleta i uns quants ciclistes van quedar estesos al terra, però al moment es va comprovar que el que va patir les lesions més fortes va ser l'Abelard. Ràpidament, va ser traslladat amb una furgoneta pel seu germà Josep Maria i el conductor, a l'Hospital del Generalísimo (actualment, Hospital Vall d'Hebron). Poc temps després d'arribar a l'hospital, l'Abelard va morir.

L'enterrament de l'Abelard, amb multitud de persones de Ribes, corredors del ciclisme català, dirigents dels equips i representants de Federació.

Al cap d'unes hores, la notícia de la mort de l'Abelard ja havia arribat al seu poble. Mai abans s'havia viscut un impacte com aquell. Només tenia 20 anys i moltes ganes de seguir competint, per això, el poble va abocar-se en l'enterrament al qual va assistir tota la gent de Ribes. El record d'aquell fet s'ha anat mantenint tot i el pas dels anys.

Al cap d'un anys, el 6 de juliol de 1969 es va començar a celebrar el Trofeu Abelard Trenzano i, per tant, enguany fa 50 anys que s'organitza de manera ininterrompuda.

Aquestes primeres edicions, s'organitzaven a través del Club Ciclista Mariçel de Sitges, que portava la part tècnica i de permisos juntament amb una comissió organitzadora formada per; Joan Cristóbal i Josep Maria Trenzano

Francés, pero el pelotón se
encima inmediatamente.

Muere de accidente el corredor ciclista Abelardo Trenzano

Esta tarde se verificará el acto
del sepelio

Una competición que destacaba pre-
cisamente por la combatividad de sus
participantes, de pronto se vio truncada
por un desgraciado accidente ocurrido
al joven corredor aficionado Abelardo
Trenzano, el cual en una curva de La
Rabassada, había de dejar su vida como
tributo a su profesión.

Trenzano, que descendía vertiginosa-
mente hacia San Cugat en vanguardia
de la carrera, pues acababa de distan-
ciar a sus rivales, tuvo la desgracia de
chocar de frente con un motorista que
subía en dirección opuesta a la marcha
del corredor. Fue tan violenta la coli-
sión, que llevó consigo el trágico sus-
ceso arrancando al deporte a uno de sus
más positivos valores, pues Abelardo
Trenzano, a sus diecinueve años de
edad; tenía marcado el camino de los

éxitos. El próximo domingo había de
participar en la prueba de Selección pa-
ra los próximos Campeonatos del Mun-
do y después tenía proyectado alinear-
se en el Gran Premio de Navarra.

Natural de San Pedro de Ribas, era
bien conocido y apreciado por todos los
deportistas, por su carácter sencillo y
amable que le hicieron merecedor de
los mejores elogios y por el ardor com-
bativo de este gran deportista que siem-
pre había de significarse en todas las
pruebas, cual la que dolorosamente co-
mparamos, porque Trenzano era de los
mentados, provocador de ba-
ciclistas inquietantes, que llevó a
tallas o escapadas como la que llevó a
cabo descendiendo por La Rabassada en
donde tuvo la desgracia de chocar con
un motorista que también resultó con
heridas graves.

El cadáver del infortunado corredor
será trasladado esta tarde a las tres y
media desde el Hospital Clínico de nues-
tra ciudad a San Pedro de Ribas, don-
de a las seis, tendrá lugar el sepelio de
los restos mortales de Abelardo Tren-
zano.

Descansen en paz el malogrado depor-
tista, a cuyos familiares expresamos
desde estas columnas nuestro más sen-
tido pésame por tan irreparable pér-
dida.

El afi
Bona
peó
de
La prueba

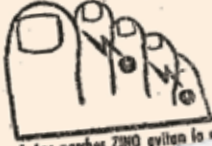
Organizado
lins de Rey
Campeonato d
ra "aficionados
judicó el triu
Bonacho, cor
La carrer
numerosos l
tuado en l
fuerte calor
peligrosos
de los 69
do a la me
Arbitraro
Plans.

La clasi
Antonio
Santos, 4
27-16; 4.
Eduardo
Oro, «Sa-
ír, 4-28.
Enrique
nio Saba
Por eq
do del d

Noticia a La Vanguardia del 9 de juliol de 1963, dos dies després de l'accident mortal de l'Abelard.

CALLOS
DUREZAS-JUANETES-DEDOS DOLORIDOS

ALIVIO HASTA LA RAIZ

La presión
del calzado
sobre el callo
produce dolor

Los parches ZINCO evitan la...

«Día de Iniciación al Depo

Gerona, 7.— Estos tres últimos días he
Taller-Escuela San Narciso, de esta
rundenses, seleccionados entre
portes.

Fabregat, Pau Pascual, Jaume Juliachs, Ramon Mitjans, Joan Jacas, Carles Miret, Joan Pascual, Ramon Prades, Josep Maria Marcer, Nemesi Mestres, Xavier Garriga, Juan Castillo, Francisco Quesada, Joan Ollé, Bartomeu Lluís i Francesc Felipe. En aquesta comissió els components anaven variant.

El 1973, a través del programa de la cursa i en una entrevista que en Ramon Mitjans va fer a tres aficionats, Josep Maria Pascual, Ramon Miret i Pere Carbonell van demanar a l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes que dediqués un carrer del poble a l'Abelard Trenzano. La demanada es va fer realitat en un dels carrers del barri on ell sempre havia viscut, les Parellades.

L'Ajuntament de Sant Pere de Ribes va batejar un carrer de les Parellades amb el nom d'Abelard Trenzano atenent a la petició que havien fet els seus afeccionats l'any 1973.

En memoria de Abelardo Trenzano

En esta V edición del Trofeo que lleva aparejado el nombre del deportista ribatán que más sobresalió en esta faceta tan dura como es el ciclismo en carretera, hemos querido dejar constancia a través de unas preguntas que hemos efectuado a tres representantes de los aficionados locales y seguidores suyos, del sentir de toda la villa de San Pedro de Ribas, que lleva presente en su recuerdo al malogrado corredor, que dejó siempre bien alto el pabellón del deporte local. Los entrevistados son José M.ª Pascual, Ramón Miret y Pedro Carbonell, a los que efectuamos las mismas preguntas que contestan por orden correlativo a como les nombramos y que son las siguientes:

- 1.ª — Tú, como seguidor de Abelardo, dime, ¿cuál fue la victoria suya que más te impresionó?
- 2.ª — ¿Qué porvenir le augurabas dentro del ciclismo?
- 3.ª — Al tener conocimiento del accidente y sus fatales consecuencias, ¿qué sentiste?
- 4.ª — Para que perdure su recuerdo entre nosotros, anualmente se celebra esta carrera que lleva su nombre. ¿Se te ocurre alguna idea que reafirme más este recuerdo?

P. — Por presenciarla en directo, te contestaré que fue el Campeonato

de Cataluña celebrado en Vallmoll, que atrajo a muchos aficionados de San Pedro de Ribas.

P. — Dentro de las características que apuntaba, hoy en día pertenecería a un grupo profesional y, por tanto, cómo no, disputaría las grandes pruebas por etapas.

P. — Fue un golpe tremendo para todo el aficionado ciclista y para mí en particular, ya que desaparecía una futura figura de este deporte y un gran amigo.

P. — Para mí, lo que se me ocurre en este momento, es que una calle de San Pedro de Ribas debería llevar su nombre, como ejemplo para todos los deportistas en activo y futuros.

M. — Su triunfo en el Campeonato de Cataluña de Juveniles celebrado en Vallmoll, por el ambiente que se había creado y la fuerte disputa que hubo por parte de los corredores para hacerse con la banda de campeón.

M. — Puestos a soñar y dadas las cualidades que atesoraba para triunfar en su deporte —llaneaba muy bien, esprintaba mejor y estaba considerado como un buen escalador—, creo hubiera llegado a primera figura y quién sabe si hoy día se hubiera codeado por las carreteras con Merckx.

M. — Abelardo se había granjeado muchas simpatías por su buen carácter, sencillo y afable, por lo que

su fallecimiento fue muy sentido en toda la población y en cuanto a mí se refiere lo sentí como si de un familiar se tratara.

M. — Debido al engrandecimiento de la villa, creo que sería necesario —como espejo a las nuevas promociones de deportistas y al mismo tiempo honrar su memoria— que se diera su nombre a una de las calles que hay previstas para su próxima apertura.

C. — De casa, mientras comía, lo había visto llegar muchas veces con el ramo de flores y una copa que equivalían a sendas victorias, pero la que más me impresionó fue cuando consiguió el Campeonato

de Cataluña de Juveniles, por haberla visto trabajar kilómetro a kilómetro. Para los ribatanes que fuimos testigos fue como si la hubiésemos conseguido nosotros, o al menos, haber intervenido en su consecución.

C. — No soy adivinador, pero es indudable que por la fuerza de sus pulmones y sus piernas de acero, hubiera paseado el nombre de San Pedro de Ribas por fuera de nuestras fronteras.

C. — Lo recuerdo como si fuese en este momento. Era el mediodía cuando se me acercó un amigo y me dio misteriosamente la noticia del accidente, pero no dando veracidad a su fallecimiento. Las piernas no me aguantaron y estuve a punto de desmayarme. No quería creer la misma, pero temía lo peor. Poco después me confirmaron su muerte y me puse a llorar. No me avergüenzo de ello, porque yo, por diferentes motivos, apreciaba mucho a l'Abalardet.

C. — Creo que sería formidable poder crear un Club Ciclista que llevara su nombre, pero también encontraría acertado que nuestro Ayuntamiento concediera a una calle de San Pedro de Ribas en su memoria, ahora que hay tantas para dar nombre.

Las respuestas todas se asemejan, pero hay una en la que coinciden afirmativamente todos, a la que nos unimos plenamente. Una calle de San Pedro de Ribas debe llevar el nombre de ABELARDO TRENZANO. Nuestro Ayuntamiento tiene la palabra.

Ramón Mitjans

Recordant a en Trenzano

Un Campionat de Catalunya memorable

Els ribetans, i menys els que l'havíem conegut i ens consideràvem amics seus, no podem ésser ingrats amb aquest gran cavaller del ciclisme que fou l'Abelard Trenzano. Per això cada any es renova el seu record amb aquest trofeu que porta el seu nom, i els que en sentim lletra-ferits, aprofitem aquesta ocasió, per rememorar les seves gestes, potser amb més bona voluntat que encert.

Les victòries que constantment anava acumulant, varen culminar en aquell Campionat Ciclista de Catalunya de Jovenils de l'any 1960, corregut en el circuit de Vallmoll, en terres tarragonines, el dia 14 d'agost. No tenim detalls a mà, així és que, valguent-nos de la memòria, ens limitarem

a descriure l'ambient que respiraven els aficionats locals, perquè foren molts els ribetans, que valguent-se de tots els mitjans de locomoció, es traslladaren a Vallmoll, per animar a l'Aberdalet. I de l'optimisme de victòria, en donava fe la pancarta pintada a corre-cuita i que deia textualment: «San Pedro de Ribas, saluda a su campeón Abelardo Trenzano», que aixecaven amb orgull i confiança, aquells entusiastes ribetans, que en els llocs estratègics del circuit, feien sentir les seves veus d'ànim, cada vegada que passava l'escamot de corredors, i que l'Abelard agraïa amb una mirada de bon noi, tot aixecant una mà del manillar a tall de salutació, potser una mica extranyat —dintre la seva humilitat i senzillesa— de veure aquells grups de convilatans que s'havien traslladat a Vallmoll per animar-lo, confiant cegament en la victòria. I ell, que era un ciclista íntegre i de

bona fe, no podia defraudar-los. Ell, que havia vist amb un somriure els llavis, la pancarta d'aquells seguidors seus, no volia desmentir-la.

L'escamot de corredors no es desfeia i, amb camàndules hi tot, el nostre corredor era estretament vigilat en aquell grup capdavanter format pels homes més aptes per aconseguir la victòria.

A la darrera volta, tots els ribetans es col·locaren tan aprop com pogueren de la ratlla blanca d'arribada. Emoció!... Un escamot de corredors s'acostava a la meta esprintant furiosament, però en Trenzano no es veia en la primera fila. Decepció? No! Alguns ciclistes coneixedors de la vàlua del nostre corredor, intentaren barrar-li el pas, però a pocs metres de la ratlla d'arribada, sorgí la fúria de «Caballo loco» —apel·latiu en que era conegut en el món del ciclisme per les seves irregistribles galopades— i rehent com una exal·lació, creuà la ratlla blanca definitivament guanyador.

L'angoixa dels ribetans, havia sigut curta però certa, després, el deliri: abraçades, aplaudiments i visques fins a enrronquir, mentre en la tribuna li era imposada la banda barrada de Campió de Catalunya, amb l'inevitable passeig damunt les espatlles dels entusiastes seguidors.

Acabada la cursa, la majoria dels ribetans iniciaren el retorn cap a Ribes, dalerosos d'airejar als quatre vents la victòria d'en Trenzano, mentre que uns quants havien demorat el retorn amb l'intent d'emportar-se a l'Abelard, per fer una entrada triomfal a la població.

Ningú havia organitzat res, però l'arribada del nou Campió, fou senyalada amb l'esclat d'uns coets que no es sabia d'on havien sorgit. La gent s'anà apil·lant davant del Bar Quo-Vadis de tal manera, que els cinemes quedaren quasi buits! Crits, aplaudiments, visques i el nou Campió de Catalunya, visiblement emocionat, amb la banda que li creuava el pit, el ram de flors a una mà i la Copa a l'altra, saludava al públic des de la talaia de les espatlles des seus incondicionals, que potser es sentien més joiosos i emocionats que el mateix Trenzano.

Estem més que segurs —tanta era la fe que teniem en el nostre ciclista— que aital arribada s'hauria repetit moltes vegades. Per això escrivim emocionats aquestes ratlles, mentre mentalment elevem una oració per l'ànima d'aquell que ho donà tot, —fins la vida— pel ciclisme, tot recordant aquest memorable Campionat de Catalunya, com un magnífic guardó ofrenat per en Trenzano a l'afició local.

P. CARBONELL i GRAU

Club Ciclista Ger

El 1978 va néixer el Club Ciclista Ger. Immediatament, va prendre el relleu de la Peña Maricel de Sitges, que fins aleshores, havia portat l'organització del Trofeu Abelard Trenzano, tant en la part tècnica i federativa, com en la part principal; econòmica, organitzativa, controls, els trofeus, etc. A partir del 1978 i fins a dia d'avui, el Trofeu Abelard Trenzano és la cursa més important que el Club Ciclista Ger organitza, sense desmerèixer la cursa del Gall dindi, la trobada de la BTT de Ribes, marxés cicloturistes, sortides socials en vies verdes, etc.

Al Trofeu Abelard Trenzano han participat els millors corredors del ciclisme català, molts dels quals han passat al camp professional. Corredors com; Pino, Recio, Mauri, Àngel Edo i recentment el vilanoví Marc Soler o Joan Salleras. En la cursa del Gall dindi ha destacat també la participació d'Àngel Edo, Isaac Gálvez i Dèbora Gálvez.

Presentació de l'equip amateur del C.C. Ger amb la presència dels directius de l'empresa patrocinadora, l'exalcalde Xavier Garriga, el president del club Josep Mª Trenzano i el director de l'equip, Antonio Pineda en l'any 1983.

El Club Ciclista Ger, sota la presidència de Josep Maria Trenzano Fabregat, va créixer ràpidament com a club organitzador de la Challenge Garraf-Penedès, juntament amb altres clubs de la comarca com la P.C. Maricel, el C.C. Vilanova, la P.C. Penedès i el C.C. Vendrell. Aquesta competició va ser guanyada moltes vegades per l'equip del GER, que la va dominar completament tant pel nombre de corredors com per la seva categoria. Antonio Pineda la va guanyar diverses vegades, i en l'edició de 1982 corria i era el director de l'equip.

L'equip amateur del C.C. Ger a la plaça de la Vila.

En l'any 1983, es va crear l'equip d'amateurs. Un modest equip que ràpidament es va convertir en un de primera línia a Catalunya, sota la direcció d'Antonio Pineda i Juan Castillo. Van competir en les millors voltes d'aquella època: Volta Tarragona, Volta de l'Empordà, el Maestrat, Llagostí, Lleida, Vila-real, Rutes del vi, etc, amb importants èxits esportius per a aquest equip, van córrer amb els millors corredors catalans de l'època. Aquest equip va tenir continuïtat fins al 1987.

Avui dia, el Trofeu Abelard Trenzano està catalogat com una de les grans clàssiques del ciclisme català. En aquesta edició es compleixen els 50 anys del Trofeu i la Federació Catalana, ha assignat a la cursa, el Campionat de Catalunya d'Elit i Sub-23, amb la presència del presidents de la Federació Catalana i altres persones representatives del ciclisme català.

Per això, volem fer esmena de tots els presidents del Club Ciclista Ger que hi ha hagut des dels seus inicis:

Josep Mª Trenzano Fabregat	1978-1992
Rufino Ordoñez Lorca	1992-2005
Joan Pascual Olivella	2005-2013
Josep Garcia Bonada	2013 fins a l'actualitat

Cal esmentar que, l'any 2004 es va celebrar el 25è aniversari del club. Va haver-hi exposicions de fotografies a la Biblioteca Manuel de Pedrolo i al Ger. Aquelles fotografies eren un petit recull de la història de persones que practicaven el ciclisme de competició als anys 40. Això ho explicava en Josep Luís Palacios en un escrit on parlava d'una cursa celebrada a Ribes l'any 1941 per la Festa Major de Sant Pere, amb la participació de diversos corredors locals.

Durant tota la història del Trofeu Abelard Trenzano, hi ha hagut moltes persones que hi han col·laborat, però n'hi ha dues que, amb els seus escrits, li van donar una categoria històrica: en Pere Carbonell, que va escriure en molts programes de la cursa, i en Ramon Mitjans, el qual ens ha facilitat tota la informació, escrits, retalls de diari, fotografies... i a qui estem molt agraïts. Per això, volem reproduir un escrit en forma d'entrevista que es va publicar en el programa del 1973, corresponent al 5è Trofeu. Els entrevistats per Ramon Mitjans eren Ramon Miret, Josep Maria Pascual i Pere Carbonell. Els tres comentaven el futur de l'Abelard Trenzano en el camp professional si no hagués mort accidentalment.

Per últim, en nom del Club Ciclista Ger volen agrair a tota la gent que fa possible que es segueixin celebrant els diversos actes i competicions, ja que sense ells no es podrien realitzar: les persones voluntàries que desinteressadament dediquen el seu temps a la gestió i organització de les curses, a tots els col·laboradors, els anunciants, l'Ajuntament i la Policia Local, que fan possibles totes les activitats del Club.

No voldria acabar sense anomenar la Junta actual del Club que és la que en aquest moment organitza cada competició, s'involucra, planifica i sense la seva tasca de la qual no seria possible gaudir cada any dels esdeveniments que vivim a Sant Pere de Ribes des de la vessant ciclista i esportiva:

President..... Josep Garcia Bonada
Vicepresident..... Josep Mª Trenzano Martí
Secretari..... Joan Barceló Planas
Tresorer..... Joan Pascual Olivella
Vocals Jordi Pascual, Raventós, Sergi Garriga Ruiz
Josep Mª Trenzano Fabregat , Rufino Ordoñez Lorca
Pere Rovira Albà, Pau Marcer

*L'equip amateur
del C.C. Ger,
l'any 1984 a la
Plaça Marcer.*

L'esforç dels nostres ciclistes

L'estiu del 1941

L'any 1941 es va celebrar a Ribes una cursa ciclista que va coincidir amb la Festa Major de Sant Pere. Es passava per Can Riba i s'anava a Sitges i Vilanova, però la meta estava situada a la Plaça Marcer. Un dels promotors va ser el propietari de l'Autòdrom, Edgar de Morawitz, des que el va adquirir el 1930. Hi van participar corredors importants a nivell català, però també hi havia un premi local. Hi van córrer Lluís de can Giralt, Lluís de can Borrec i Lluís de can Llebre -en Lluís Forns- que va guanyar la copa i encara la té ben conservada a casa seva. Lluís Forns tenia aleshores 17 anys i també va participar en curses com ara les 60 voltes al Vinyet de Sitges o la carrera d'Olivella.

1942: Inici de la cursa

Pere Butí March, de can Guineu, té actualment 78 anys. Però quan tenia 16 anys va participar en la Cursa Ciclista a Ribes per Sant Pere. Era l'any 1942. Es van fer tretze o catorze voltes per un circuit que anava per la plaça Marcer, carrer Sant Isidre, carrer del Pi, cap al carrer Major, carrer de Balmes i tornar pel carrer Nou cap a la plaça. Va guanyar la cursa amb una bicicleta que li va deixar el seu amic, Josep M. Guillaumes de can Fontanals.

A partir d'aquell dia va participar en proves ciclistes durant tres anys. A Vilanova es va organitzar el Campionat de l'Alt i Baix Penedès. Varen participar Ramon Bertran, Josep de ca l'Escolà i en Pere Butí (que ja s'havia comprat una bicicleta de carreres que li va costar 1215 pessetes). Eren els tres companys que anaven a tot arreu. I abans ho feien en bicicleta.

També va participar en una cursa durant la Festa Major de Vilanova junt amb Ramon Vidal (d'Olivella), l'home de la noia de can Llebre. Pere Butí continuava treballant cada dia a la muntanya, però l'any 1943 també va guanyar la cursa que va organitzar la Comissió de Festes de Cubelles. La sortida de la prova era el camp de futbol de Vilanova i passava després pel carrer del Torrent, la carretera vella cap a Ribes, Sitges, Vilanova i Cubelles. Va ser un altra carrera que va guanyar en la seva vida i no l'oblidarà mai com tampoc aquella carretera comarcal envoltada de plataners fins a la Masia Nova (abans d'entrar a Vilanova).

El 1945 va córrer al "Desmontable del Pirelli", una cursa a Barcelona on havies d'anar "amb cobertes, no amb tubulars". Hi varen participar més de 500 persones i agafaren la carretera que va cap a Molins de Rei i els Quatre Camins per retornar a la capital on només arribaren uns 70 ciclistes (entre els quals Pere Butí). L'última cursa on va participar va ser al Vendrell on va patir una caiguda. Més endavant va seguir de prop la trajectòria del ciclista ribetà Abelard Trenzano que mai ha oblidat com també recorda Joan d'en Trenzano i Abel Milà que practicaren el ciclisme abans de l'Abelard. No hem d'oblidar el record, l'il·lusió i l'esforç dels nostres ciclistes.

Josep Lluís Palacios

**Ajuntament
Sant Pere de Ribes**